

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 163.

Fjerde Session.

49de Møde.

Onsdagen d. 12. Januar.

(Fort.)

Sjæbnering (fortsat): Jeg troer ikke, at det ærede Medlem har ganske rigtigt opfattet vor Stilling. Jeg vil ikke tale om, at han syntes mere at lægge Vægt paa de Motiver, han tillagde Regjeringen, og som han, maaskee ved de tidligere Stillinger, han har indtaget, kan kjende bedre end jeg, herom vil jeg ikke tale — skjøndt det syntes mig, at han vilde have gjort Sagen klarere for Thinget, dersom han havde sagt, hvort det Antydede virkelig bestod, og hvoraf han vidste det —; derimod vil jeg gjøre den Bemærkning, at det være sandt eller ikke, at den Art Intentioner leder Regjeringen, saa bør dette dog efter min Overbeviisning, ikke forandre det Allermindste i den Vej, vi fornuftigviis bør følge. Jeg troer, at det ærede Medlem for Viborg Amts Stevalgfreds (Usting) har meget vigtigt hentydet til, at ethvert Skridt, som Regjeringen gaar videre paa den Bane, som den betræder gennem Fuldbyrdselsen af denne Lov, vil mere og mere betinge en Nødvendighed af at vælge imellem en af to Ting, nemlig enten at gribe Absolutismen igjen, eller at udvise en Forsætning for Fællesstaten (Hør!). Er der Nogen af de ærede Herrer, som antager, at Meningen, Ultraæen kan være at indføre Absolutismen igjen, saa træde han frem positivt med en Denunciation af det. Begrund, hvorfor De troe det, og viis den Vej, vi kunne betræde, og da skulle vi søge at følge Dem saa godt, som vi altid følge dem, der have nogen Positivitet, naar vi ikke selv kunne gjøre noget Bedre. Deri ligger den hele Banfællighed i vor nærværende Stilling, at alene Regjeringen er positiv, og at alle de, der modsætte sig den,

ikke have nogen Positivitet, men stedsne negere og negere, ikke engang ad den ligefremme Vej, men igjennem en Omvei; de gjøre Regjeringens Handlinger umulige, de vise os Ingen, der kan handle anderledes, og de vise ikke, hvorfor de gjøre det; de sige kun: vi ville ikke denne Toldæenhed, den ene vil den ikke for Holsteens Skyld, den Anden ikke for Slesvigs Skyld, og den Tredie ikke for Danmarks Skyld, ligesom der endelig er en heel Deel, som ikke ville det for den Chimaires Skyld, som de kalde Slesvig-Danmark (Bevægelse), thi Slesvig-Danmark er for Diebliffet en Chimaire. Skulle vi faae et Slesvig-Danmark, saa skulle vi ikke blive staaende saaledes her og trampe paa dette Sted, men træde frem og lade Hindringerne komme derfra, hvor de ere, isald de ere der. Er der virkelige Hindringer tilstede i en fuldstændig Forbindelse mellem Holsteen og Slesvig-Danmark, saa kan det ikke nytte her, at vi prøve igjennem alle Slags usikre Raisonnements, støttede paa Forudsætninger, at ville gjøre den gjældende, men lad den fremtræde, lad os række Hæanden til det Forsøg, som maa gjøres, thi vor hele nærværende Tilstand, den Stilling, som nu er givet os af Europa, berøer derpaa, og lad os saa see, om Hindringerne ere der eller ikke; skulle vi vinde Sikkerhed for, at Spørgsøet Slesvig-Holsteen ikke reiser sig igjen, saa kunne vi alene vinde det derved, at vi ikke gjøre Tilstanden, som Slesvig nu har havt, til en Umulighed. Man har manet dette Spørgsmaal frem mod mig, idet man har tillagt mig en Benævnelse, der ikke tilkommer mig, idet man kaldte mig den Første af en vis Side heri Salen. Jeg er imidlertid kun een af dem, der stemmer fra denne Side, og jeg er een af dem, der fra denne Side kommer jævnlig til Orde, men det er ogsaa Alt. (En Stemme: Dste!) Dste til Orde?